CİLT II
No. 41
24-6-1943

AFACAN

7 1/2 KURUŞ

Her hafta Perşembe Günleri çıkar

(Geçen sayıdan devam)

— 15 —

yeceksin, dedi. Ben fili aramaya gidiyorum.

Agur bir dolap döndüğünü anlamış, fakat sesini çıkarmayıp sonuna kadaı beklemeyi doğru bulmuştu.

— Peki, dedi.

Mançadi tüfeğini alarak geri döndü ve ormanın içerlerine doğru ilerledi. dığı görülüyordu. Adetâ bir çıkmaz sokağa girmişlerdi.

Mançadi, dört bir yanına bakınıp hafifçe gülümsedi, sonra Agura dönerek:

— Sen şimdi burada kalıp beni bekli. Biraz gitti ve uzun bir ıslık çaldı. Buna karşılık uzaktan uzağa bir ıslık duyuldu. Adam, ıslığın geldiği yana doğru gitti. Biraz sonra karşılaştılar.

Onun ıslık çalıp çağırdığı, Suyodana idi. Mançadi onu görünce, kollarını göğsüne kavuşturdu ve:

— Ey kutsal Ganj sularının oğlu, dedi. Hoş geldin.

Sonra eğildi, yere kapandı ve toprağı öptü.

Suyodana:

— Ne var? diye sordu.

Ötekisi, doğrularak, kederli bir sesle:

— Mahvolduk, dedi.

Suyodana kaşlarını çatarak ve merakla sordu:

— Ne demek istiyorsun!

— Tremal Naik ölmedi. Yarası iyi oldu. Yakında kalkacak, yeniden bize karşı çarpışmaya koyulacak.

Suyodana düşünceli düşünceli durdu. Kendi kendine söylenir gibi:

— Demek iyi yaralayamamışım, dedi.

Başını önüne eğmiş, kımıldamadan duruyordu. Sonra, birdenbire başını kaldırdı, gözlerini karşısındakine dikerek keskin keskin baktı.

— Pagada, dedi, birisi ölecek!

— Emret, ey kutsal Ganj sularının oğlu. Kimi öldür dersen öldürürüm...

— «Tapınak kızı» na yabancı gözü değdi. Artık ona zehirlenmiş gözile bakılabilir. Böyle zehirli bir mahlûk aramızda bulundukça...

Mançadi, yüreği çarparak, hemen atıldı:

— Onu mu öldüreceğiz? diye sordu.

Suyodana:

— Hayır, dedi. Onu edğil, kendisini zehirliyen adamı öldüreceğiz. Eğer o ölürse, bakışı ile zehirlediği kızın içindeki zehir de uçar gider.

— Demek Tremal Naik'i öldürmeyi bir kere daha deneyeceğiz?

— Evet. Fakat bu sefer kurtulmayacak.

— Ne ile öldüreyim? zehirle mi?.

— Hayır zehirli mahlûklara zehir para etmez. Sonra, zehirin panzehiri de vardır, kurtulabilir.

— Öyleyse kementle öldürelim.

— Tamam! Kemendin var mı?

— Var, yanımda.

— Pekâlâ. Bu işi sen yapacaksın. Fakat, dikkat et! Tremal Naik'i öldürmek için ilk önce onun yanındaki iki arkadaşını ortadan kaldırmak ister.

— Evet, Ganj'ın kutsal oğlu! Agur beni gölün kıyısında bekliyecek.

— Öyleyse, ilk önce onu boğar, öldürürsün. Sonra koşa koşa gider, Kammamuri'ye «Agur'u öldürmüşler!» dersin. O meraka düşer, Agura bakmıya gider. Sen de böylece yalnız kalır ve Kara Orman Avcısını istediğin gibi rahat rahat boğarsın... Anladın mı?

— Anladım.

— Soaracğın başka birşey var mı bana?

— Hayır.

— Tremal Naik'i boğduktan sonra ne yapacaksın?

— Ölüsünü Raymangal ırmağına atacağım.

— Pekâlâ! Haydi yolun açık olsun. Eski yerimizde buluşuruz.

Suyodana bunları söyledikten son[ra] çekildi gitti. Mançadi onun arkasından y[e]ne yere kapandı. ve toprağı öptü.

Sonra, doğrulurken kendi kendine:

— Yaman bir adam şu Suyodana ve[s]selâm! dedi.

Biraz sonra, koşa koşa ormandan il[er]liyor ve Agur'un bulunduğu yere gid[i]gidiyordu.

Agur onu merakla karşıladı ve:

— Fili buldun mu? diye sordu.

Mançadi gözlerini önüne dikti ve düşünceli bir hal takıanark başını salladı:

— Yok, dedi, fili bulamadım, hiç bir yerde göremedim ama, ölümü gördüm...

Agur anlıyamamış gibi sordu:

— Ne ölümü?

— Ölüm... Ölüm... O korkunç suratı ile, karanlık gözlerile bakan ölümü karşımda gördüm... Hâlâ görüyorum... Bak, bak... Karşıya bak...

Bunları söylerken gölün karşı yakasını gösteriyordu.

Agur merakla o yana doğru baktı. Bir şey göremiyordu, başını çevirdi:

— Ne var? dedi. Bir şey göremiyorum.

— Bak, iyi bak. Gözlerini oraya [dik] ve uzun uzun bak...

Zavallı Agur, onun doğru söylediğine inanarak, gözlerini yine uzaklara çevirdi ve uzun uzun baktı.

Onun böyle kımıldamadan durmasını fırsat bilen Mançadi hemen, belinde sarılı duran kemendi çözdü, birdenbire sal-

ladı ve Agur'un başından aşağı geçirdi, ilmiği çekti.

Kement boyunna geçen zavallı Hintli, yere yıkıldı ve sesi kısılırken:

— Alçak! diye bağırdı.

Mançadi, işlediği bu korkunç cinayetten zevk duayrak, sırıttı ve:

— İşte! dedi. Ölümü görmek istiyordun! Şimdi karşında duruyor ve seni alıp götüüryor...

Sonra, kemendi boynundan sıyırdı, beline dolayarak, ikinci cinayetini işlemek üzere, Tremal Nail'le Kammamuri'nin bulunduğu yere doğru koşa koşa gitmeye başladı.

XI

Tremal Naik kendine gelince...

Kammamuri, kulübenin önünde oturmuş, Aguru'u bekliyordu. Aradan bu kadar zaman geçtiği halde gelmeyişi onda merak uyandırmıştı. Kendi kendine:

«Nerede kaldı bu Agur acaba?» diye soruyordu.

Bu sırada arkasından bir ayak sesi işitti ve dönüp bakınca:

— A! diye haykırdı. Sen misin usta?

Tremal Naik, kulübenin kapısına gelmiş, ayakta duruyordu:

— Evet, benim, dedi. Neye şaştın?

— Nasıl şaşmayayım! Sen daha adamakıllı iyi olmad.n... Ayağa kalkıp dolaşman doğru değil...

Kara Orman Avcısı onun daha uzun konuşmasına meydan vermedi:

— Sus! dedi. Ben artık kendimi tamamile iyi hissediyorum. Eski gücüm kuvvetim yine yerine geldi. Yatakta yatmaktan bıktım artık. Yine ormanları dolaşmak istiyorum.

Kammamuri, artık kendine gelmiş ve sancısı kesilmiş olan Tremal Naik'e lâkırdı anlatamıyacağını görünce sözü başka şeye çevirdi ve:

— Usta, dedi.

— Ne var?

— Agur'la Mançadi fili yakalamaya gitmişlerdi. Daha hâlâ gelmediler. Acaba bir şey mi oldu diye merâk ediyorum...

Tremal Naik alaylı alaylı güldü:

— Anlaşılıyor, dedi, ben olmayınca sizin hepiniz korkak kesiliyorsunuz. Kara Ormanda beraber az mı macera geçirdik! ne var bunda korkacak?

— Evet amma, Kara ormanın ne kadar tehlikeli yer olduğunu da öğrendik. Hurti'yi öldüren adamlar belki de...

Kara Orman Avcısı onun lâkırdısını ağzında bıraktı:

— Korkma, dedi, ben artık iyi oldum. Onlardan öcümüzü alacağız. Benim niyetim, yarın yahut öbür gün, yeniden düşmanlarımızı aramaya çıkmak ve bu sefer onlarla adamakıllı bir savaşa girişmek, bu ormanda ya onlar yaşayacak, yahut da biz... Başka çaresi yok bunun...

Tremal Naik coşmuş, gözleri yeni macera ateşi ile yanarak, yapacaklarını anlatıyordu.

(Arkası var)

496

DİYANA
DIYANA İLE ARKADAŞLARI ÇINLI HAYDUTLARDAN KAÇIP UÇAKLA BAŞKA BİR ÜLKEYE İNİYORLAR. ORADA DA HAYDUTLARIN BİR HAKİMİ ÖLDÜRMEĞE HAZIRLANDIKLARINI ÖĞRENİYORLAR. UÇAKLARINA BİNİP HABER VERECEKLER.
YARALANDIN MI DIYANA ?
HAYIR BİRŞEYİM YOK..
TALİİMİZ VARMIŞ..
BEN GİDİP HAKİM DUTONA HABER VEREYİM.
PEKİ.
BU TOPRAKLARIN ÜSTÜNDE UÇMAK İÇİN İZNİNİZ VAR MI ?
YOK AMA ACELE
MİZ VAR
YAPMAYIN !
SİZİ YAKALAYACAĞIM.
RİCA EDERİM DİNLEYİN.
NE İNATÇI ADAM.
SİZİ HÜKÜMETE TESLİM EDECEĞİM.
FAKAT BİZİ DİNLEYİNİZ.
ADAMIN MOTOSİKLETİNİ ALIP KAÇTIM. YA ÖTESİNİ DÜŞÜNMEM!
ONA ON VAR HEKİMİ ONDA ÖLDÜRECEKLER.
HAKİM DUTO'NU GÖRMEK İSTİYORUM
GAZETECİLERİ KABUL ETMİYOR.
BEN GAZETECİ DEĞİLİM. HAYATI TEHLİKEDE.
KİMSEYİ YANINA SOKMAMAMI İSTEDİ.
KİMMİŞ BENİ GÖRMEK İSTEYEN ?
?
!
ANLATACAK VAKİT YOK. HAYATINIZ TEHLİKEDE.. ÇABUK ŞAKLANIN!
BEN SİZİ TANIMIYORUM. KİM ÖLDÜRECEKMİŞ BENİ?
RİCA EDERİM İÇERİ GİRELİM. SONRA ANLATIRIM.
?
İŞTE GEÇ KALDIK!
SEN BENİ ON SENEYE YATIRMIŞTIM SIRA BENDE HAKİM DUTON. ELLER YUKARI
SENİ BU HALDE GÖRMEK NE MUTLU!
ALÇAK!
MÜRE
ZORA LÜZUM YOK TESLİM OLUYORUZ.
BU KIZ BENİM MOTOSİKLETİMİ ÇALDI.
FAKAT BENİM HAYATIMI KURTARDI.
MOTOSİKLETİNİZ DIŞARDA DURUYOR.
BİR İKİ SAAT SONRA..
HÜKÜMETLE KONUŞTUM. PASAPORTUNUZ HAZIRLANIYOR. HAYDUTLARI YAKALATTIĞINIZDAN TEŞEKKÜR EDİYORLAR GİDİNCEYE KADAR MÜSAFİRSİNİZ.
TEŞEKKÜR EDERİM. BENİM BU MEMLEKETTE GÖRMEK İSTEDİĞİM BİRŞEY VAR.
41
ARKASI VAR

Engin Deniz Kuşları

Büyük uçak taşır geminin, bir hava ...ydanı kadar geniş güvertesinde elliye ...kın uçak sıralanmış duruyordu. Gemi, ...ütün hızı ile, engin denizin dalgalarını ...ıyor ve göz kesimindeki beyaz bulut...ra doğru gidiyordu.

O gün, düşmana büyük bir hava bas...ı yapılacaktı. Yalnız bombardıman ...ilecek yer, uçakların bulunduğu kara ...rçasından çok uzak bir kıyıda olduğu ...n, uçaklar doğrudan doğruya yerlenrin ...n kalkıp oraya gidemezlerdi. Uçak ...misi onları sırtına bindirmiş, düşman ...raklarına biraz daha yaklaştırmak ...ere, engine açılmıştı. Uçaklar geminin ...vertesinden havalanacaklar ve düşman ...raklarını bombardıman ettikten sonra ...nüp yine oraya konacaklardı.

Gemi, denizde epey yol aldı. Artık, u...kların havalanma saati gelmişti. Komut ...rildi.

Uçakların içinde hazır bekliyen pilot...r ve öteki uçmanlar, komutu alır almaz, ...men işe giriştiler.

Motörler işledi, pervaneler dendi.

Motörler uğuldadı, pervaneler homur...ndı.

Uçaklar, kovandan havaya uçuşan ...lar gibi, büyük bir uğultu içinde, ge...inin güvertesinden kalktılar ve başla...ı havaya dikerek, ileri atıldılar. Hem ...diyorlar, hem yükseliyorlardı.

Yavrularını havaya uçurmuş bir kar...l gibi, denizde süzülen uçak taşır ge...i, sanki kanatlarını germiş, geri dönüp ...lirlerse diye, onları bekliyordu.

Uçaklar, bir iki dakika içinde gözden ...yboldular. Beyaz bulutların üzerinde ...irer siyah nokta gibi uzaklaşan uçaklar, ...mdi düşman topraklarının üstünde bu...nuyorlardı.

Uçak gemisi, şimdi uçakların geri ...lmelerini bekliyordu.

Aradan yarım saat geçti.

Göz kesiminde bir uçak göründü.

Arkasından bir, bir daha... Bir filo ...üzüldü.

Ondan sonra bir filo daha göründü ve ...çaklar, düzgün bir sıra halinde, geliyor...ar, birer birer geminin geniş güvertesine ...onuyorlardı.

Uçmanlar, dört uçağın bombardımişti. Uçmanlar, dört uçağın bombardımı hepsi tamamdı.

Saydılar. Yalnız beş uçak geri dönmemişti. Uçmanlar, dört uçağın bombardımanda düştüğünü söylediler. İçindekiler de paraşütle atlayıp kurtulmuşlardı.

Yalnız, hesapça bir uçağın daha gelmesi lâzımdı. Kazaya uğrayanlar üç uçak olduğuna göre, dördüncüsü nerede idi? O da mı düşmüştü?

Bombardımandan dönen uçaklar bu soruya:

— Hayır, diyirlardı. O da bombardımanı sapasağlam bitirip döndü, bizimle beraber yola koyuldu...

Uçak gemisi, denizin ortasında yavaş yavaş dolaşıyor ve geri dönmek üzere manevra yapıyordu. Fakat, yavrularından birini bekliyen ana kartal gibi, canı gitmek istemiyordu ve sanki gözü arkada kalmıştı.

Nihayet, ondan da tam umudu kesip limana doğru gitmek üzere yola koyulurken, gözlerini gök yüzünün derinlikerine dikmiş olanlar, orada parıldayan bir ışıkla canlandılar.

— Geliyor!

Güneşin ışığı altında kanatları parlı parl parlayan uçak, yavaş yavaş olnara doğru geliyordu. Her halde bütün hızı ile uçuyordu. Fakat çok uzak olduğu için yavaş geliyormuş gibi görünüyordu.

Uçak gemisi durmuş, onu bekliyordu.

Fakat, uçak, hemen hemen geminin tam üzerine geldiği halde, hâlâ yüzlerce metre yukarıda idi ve hiç de alçalma manevrası yapmıyordu. Geminin üzerine geldiğini kendisi de görmüş ve hızını kesmişti. Fakat, sadece dönüp duruyor, bir türlü alçalamıyordu.

Gemiden bunu görener ilk önce şaşırarak baktılar. Sonra kaptan, yanındaki arkadaşlarına dönerek:

— Anlaşıldı, dedi. Uçağın içinde bir bozukluk olmuş. Aşağı inmek için manevra yapamıyor...

Kaptanın düşündüğü doğru idi: Öyle olacaktı. Başka türlü, uçağın yüzlerce metre yukarıda, geminin tam üzerinde durup da dört bir yana dönmesi ve aşağı inmemesi akıl alacak şey değildi.

Yalnız, uçmanlardan biri:

— Peki amma, diyordu. Uçak neye bunu bize telsizle bildirmiyor?

Bu soruda ilk akla gelenlerden biri idi. Fakat karşılığını bulmak zor değildi. Uçmanlardan başka biri:

— Belki telsizi de bozulmuşuur, dedi.

Ötekisi cevap verdi:

— Bunu anlamak kolay. Biz gemiden ona bir telsiz yollarız. Bakalım ne cevap gelecek.

Gemiden telsizle uçağa telefon ettiler:

Cevap gemedi.

O zaman akılarını başka bir şey kurcalamaya başladı.

— Belki de uçağın yalnız telsiz verme âleti bozulmuşturr da, alma âleti sağlamdır. Ne dersiniz?

Bu da bir fikirdi ve bir kere de bunu dinlemek gerekti.. Öyle yaptılar. Gemiden uçağa telsizle:

— Söylediklerimizi işitiyorsan sağa dön dediler.

Uçak bu telsizi aldığını gösterdi. Hemen sağa döndü.

Gemidekiler:

— Belki bu tesadüf olmuştur, dediler. Bir kere daha deneyelim.

Bu sefer de:

— Söylediklerimizi işitiyorsan iki kere sola dön, dediler.

Uçak birbiri arkasndan iki kere sola doğru döndü.

— Tamam! Uçağın alıcı telsizi sağlam, yalnız verici telsizi bozuk! ne yapacağız?

— Yapacağımız şey kolay. Onu böylece idare eder, yavaş yavaş yere indiririz...

Bunun üzerine, gemiden uçağa birbiri arkasına komutlar verildi. Uçak, onlara göre manevra yaptı ve bir uçup bir durak ve kısa kısa mesafelerle yere düşer gibi alçalarak, gemiye kadar indi ve en sonra bir gayret daha göstererek, geminin üzerine geldi kondu.

Uçak gemisi, bombardımandan dönen son yavrusunu da kucağına alarak, limana dönmeğe başladı.

Bu Harbin Hikâyeleri

Denizlerin Tek Kurdu

Deniz komutanlığının telsizi yarım saattenberi cızır cızır işliyor, şifre ile önemli bir haber geliyordu:

«Üç gündenberi; bir düşman harp gemisi engin denizde tek başına savaşa girişmiş bulunuyor. Kendisiyle karşılaşan filoialrı bozguna uğratmış ve yapılan savaşlardan, bir yerine bir şey olmadan kurtulmuştur. Kendisini «Denizlerin tek kurdu» adı ile tanıtan bu gemi bizim için büyük bir tehlikedir. Ona karşı kesin bir savaşa girişmek ister....»

Şifreli teigraf devam ediyor ve «denizlerin tek kurdu» adını taşıyan düşman gemisinin ne yanda bulunduğunu yazdırıyordu.

Bu haberi almış olan komutan, kaşlarını çattı, derin bir düşünceye daldı. Sonra yanındaki yardımcısına döndü:

— Büyük bir savaş plânı hazırlayacağız, dedi.

Ötekisi merakla sordu:

— Düşman saldırışa mı geçmiş? Yeni bir filo mu göndermiş?

Komutan sinirli sinirli gülümsedi:

— Bir filo olsa iyi.

— Bir kaç filo mu?

— Hayır.

— O halde?

— Bir filo değil, yalnız bir tek gemi?

Komutanın karşısındaki subay anlamamış gibi sordu:

— Bir tek gemi mi?

— Evet.

— Peki, bu bir tek gemi ile savaştan mı korkuyoruz?

Komutan, şifreli telgraftan öğrendiklerini ona anlattı ve:

«— Denizlerin tek kurdu» adını takınan bu düşman gemisi tek başına bizim kalabalık filomuza meydan okuyormuş. Biz de şimdi ona karşı büyük bir savaş açacağız. Çabuk, kurmay kurulunu toplayalım....

Deniz kurmayları, «Denizin kurdu»na karşı yapacakları savaşın plânını çizmek üzere, geniş bir masanın başında toplandılar. Kurmay kurulunun başkanı söze başiayarak:

— Bu «Denizlerin tek kurdu» denilen geminin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum, dedi. Fakat, tek başma meydan okuyuşuna bakılırsa büyük bir dretnot olacak. Yalnız, ona karşı bizim büyük bir fola ile gitmemizi doğru bulmıyorum. Bu, erkekliğe yakışmaz. Madem ki o tek başma çıkıyor, bizim de onunla savaça bir tek gemie ile girişmemiz gerek.

Ötekiier, halleriyle, başkana hak veriyorlardı, fakat onun ileri sürdüğü şeyi pek de gözleri kesmediği anlaşılıyordu. Nihayet içlerinden biri:

— Peki amma, dedi, filoları alteden bir gemi ile tek başımıza nasıl çarpışırız?

Başkan kızmış gbii baktı:

— Kendisine «denizlerin tek kurdu» adını takan gemi tek başına çarpışıyor da bizim gemilerden biri neye tek ba şına çarpısamıyacakmış? Yoksa o, gemi değil de canavar mı?

Bu sözler üzerine ortaya bir sessizlik çöktü. Kimse söyliyecek bi rşey bulamıyordu. Başkan, sözlerini bitirirken:

— Yalnız ne var, dedi, o gemi, teknesinin büyüklüğünü, toplarının çokluğunu, bir de cesareti ve atılganlığı ile beslemiş bulunuyor. Eğer, bizim gemiler den o çapta olan biri de onun gibi, gözü tehlikeden korkmadan ileri atılacak olursa onunla başa baş dövüşebilir. Ondan biraz daha üstün cesaret ve atılganlık gösterirse ne yapar?

Ötekilerin hepsi birden cevap verdiler:

— Alteder!

— O halde, karar? «Denizerin tek kurdu» iie boy ölçüşebilecek bir gemi hazırlayacağız ve düşmana, denizlerde yalnız kendisinin kurt kesilemiyece ğini göstereceğiz.

Ertesi gün, düşman gemisini aramak üzere engin denizlere büyük bir dr açılıyordu. Bu, denizlere sahip k düşman dretnotu boy ölçüşmiye vermiş ve savaşa girmeğe hazır olan gemi idi.

Çok geçmeden aradığını buldu:

Deniz kurdu, karşısına bir tek g çıktığını görünce, sanki azımsayar gibi, savaşa girişmedi ve uzaklarda laşıp durdu.

Bunun üzerine, onunla savaşm giden harp gemisi de, ateş etmedi. minin komutanı:

— Efendilik biz de kalsın, diyor Madem ki onunla başa baş dövüşme kara rverdik, onu baskına uğratm dah başlangıçtan üstünlüğü ele lamı luruz, karşı taraf mızıkçılık edebilir. simi, bekliyelim, o ateşe geçsin, ar sından biz atılırız.

Çok beklemediier «Denizlerin tek k du» sanki yeni gelen gemiyi selâmlı muş gibi, ona karşı bir bomba sall Bomba, geminin yanı başına düştü.

Ateş başlamıştı.

Düşman dretnotuna karşı çıkan ge de ateş açtı. Savaş kızıştı.

«Denizlerin tek kurdu», toplarında ateş saçarak düşmanına doğru saldırd

Fakat, tek başına çarpışan düşman meydan okumıya çıkan öteki gemi d bütün cesareti ile ileri atıldı ve büt topları ile ateşe başladı.

Uzun bir savaş oldu. Her iki ge ateşten korkmıyarak, birbirlerine ka ilerlediler.

Birdenbire, «Denizlerin tek kurdu» u da nbüyük bir alev yükseldi:

Bir mermi geminin tam göbeğine sap lanmıştı.

Yarım saat sonra «Deniz kurdu» gü lerce tek başına meyda nokuduğu deni zin dibine göçerken, öteki dretnot, o dan denize dökülenlri esir almış, liman dönüyordu.

Bu, cesaretin ve atılganlığın bir za feri idi.

499

Dalaylamanın Sarayında

Bir Av Hikâyesi

Kurt Dumanlı Havayı Sever

Uzun bir sürek avından dönen, avcı kafilesi, köy odasında toplanmış kahve içip çubuk tüttürürken yorgunluklarını dinlendiriyordu.

Avcıların başı olan Kaplan Mustafa, kahvesinin son yudumunu içtikten sonra, fincanı tabağa koyarken gülümsedi:

— Güzel bir av yaptık, değil mi arkadaşlar? dedi.

Buna karşı söz söyliyecek kimse yoktu. Hepsi, güzel bir av yaptıklarını kabul ediyorlardı.

Onun üzerine, çok görmüş geçirmiş olduğu yüzünden belli olan avcı, sözü yine kendisi aldı. Daha tatlı tatlı gülümsiyerek:

— Bu bir şey mi! dedi. Biz eskiden ne avlar yaptık! Hele bir keresinde, hiç unutmam, çok yaman bir kurt avına çıkmıştık.

Sonra anlatmaya başladı:

Hani her zaman, kurtlara karşı çarpışmak için insan onların kendilerine saldırmalarını, köye inmelerini beklerler ya, biz öyle yapmadık. Biz, dağ bize gelmezse biz dağa gideriz, dedik ve tüfeklerimizi kaptığımız gibi dağa çıktık.

Korkunç bir kış günü idi. Müthiş bir tipi ortalığı kaplamıştı, göz gözü görmüyordu.

Kurt dumanlı havayı sever, derler, biz de o çağda birer kurt gibi gözü pek, yüreği sağlam delikanlılardık. Damarda gençlik kanı kaynarken kurttan kim korkar.

— Kurt bizden korksun! diyeerk ve tüfeklerimizi sırtlayarak, ormana daldık.

Kurtlar, havanın dumanlı olduğunu anlamakta bizden geç kalmışlaıdı. Daha ormandan çıkmamışlardı. Ve biz onlara yarı yolda rastladık.

Uzatmayalım, kurtlarla karşılaşınca; selâmlaşıp:

— Nasılsın, iyi misin? Diyecek değiliz ya!

Yok, kucaklaşmasına kucaklaştık, hattâ sarmaş dolaş olduk amma, öyle pek dostcasına, ahbapçasına değil!

Kurtlar bize saldırdı, biz kurtlara saldırdık. Onlar ağızlarını açtıkca biz ateş açtık. Onların ulumaları dört bir yanı çınattı. Bizim tüfekerin sesi ormanı inletti. Bir hercümerçtir gitti. Tipi gittikçe bastırmış, ormanda göz gözü görmez olmuştu.

Öteki arkadaşları bilmem amam, ben kendi hesabıma çok terledim: Bir sağıma dönüyor, bir soluma dönüyor, burnumun dibine kadar sokulan kurltara ateş ediyordum. Sonra karşıma bakıyor, oradan da bir kurdun saldırdığını görünce tüfeğe davranıyordum. Derken arkaya dönüyor, orada da bir kurdu yere seriyordum. Hattâ bir keresinde ne oldu, biliyor musunuz? Kurt o kadar yanıma gelmiş ve üzerime öyle saldırmıştı ki, tüfeğin namlısı hayvanın ağzından içeri girdi ve kurşun canavarn tam ense kökünde patladı..

Kurtlarla yarım saat süren bu çarpışmadan sonra kendime geldiğim zaman, baktım, yarı belime kadar karlara gömülmüşüm. Dört bir yanıma göz gezdirdim. Her yanda karlar halâç pamuğu gibi atılmış ve öbek öbek karların arasına bir alay kurt ölüsü serilmiş. Arkadaşlar da benim gibi, karlara gömülmüş olarak, tüfekleri elinde, nihayet nefes alıyorlardı.

En sonunda, karların arasından kalktık, silkindik, üstümüzü, başımızı süpürdük ve dönüş yoluna düzüldük.

Biz artık iş oldu bitti sanyorduk, fakat meğerse asıl iş ondan sonra başlayacakmış!

Ormandan çıkarken, arkamızdan bir kurt sürüsü saldırmaz mı? Ya ötekilerin ucunu almaya geliyorlaıd. Yahut da bizim kokumuzu yeni almışlardı.

Biz ilk önce bir şaşaladık ve korku ile ürperdik. Çünkü yorulmuştuk. Bunlarla nasıl çarpışacaktık?

Fakat, kendimizi öyle bir toparladık ve arkadaşlar? Hiç bir tehlike inasnın sandığı kadar büyük değildir. Biz, kendimizi yorgun sanıyorduk ve artık kurtlarla çarpışacak halimiz kalmadı, diyorduk. Fakat, kendimizi şöyle bir toparadık ve o zaman, bileklerimizde daha bir kaç sürü kurtla çarpışabilecek kuvvet bulunduğunu gördük.

Demek ki, eğer o dakikada:

— Yorulduk, bunlarla çarpışamayız diye tüfekleri elden bırakasydık, kurtlara yem olup gidecektik.

Fakat biz, cesaretimizi toplayarak üzerimize çöken korkuyu yendik ve, inanır mısınız, ilkinden daha çokluk olan o kurt sürüsünü de oracıkta karların üzerine serdik.

* * *

Avcı hikâyesini bitirmişti. Bu duyulmamış, görülmemiş av macerası, bütün oradakileri heyecana boğmuştu. Hepsi:

— Doğrusu büyük bir cesadet, diyordu.

Yaşlı avcı yine güldü:

— İşte avcılık dediğin böyle olur, arkadaş!

SEVGİLİ OKURLARIMIZ:

ÇOCUK SESİ ve AFACAN birinci ciltlerimiz çıkmıştır. Ayrıca: Çocuk Sesi özel hikâyelerimiz 8 adedi bir cilt halinde çıkmıştır.

ÇOCUK SESİ ve AFACAN *ciltlerimiz 250 kuruştur.*

ÖZEL HİKÂYE *cildimiz 75 kuruştur.*

ÜLKÜ Kitap Yurdumuzda arayınız.

Afacan Bilmece koponu : 41

PLEVNENİN KAHRAMAN MEHMETÇİĞİ

ULUSAL SÜREKLİ HİKÂYE

Yazan

Reşat Ekrem Koçu

de görünen küçük askeri, kırmızı fesinden tozlu çarıklarına kadar şöyle bir süzdükten sonra, gözleri bu Mehmetçiğin sevinç ile parıl parıl yanan gözlerine saplandı. Ancak o zaman ,ihtiyarın gözleri de sevinçle parlayıp yaşardı ve dudakları titredi:

— Mehmet., Oğlum!.

Diye, bağırarak kollarını açtı. Çocuk babalığının kolları arasına atıldı. Bütün kahve halkı, hattâ bütün çarşılı onların etrafını alıvermişti:

— Mestan ağanın oğulluğu Mehmet gelmiş!.

— Mestanın Mehmet asker olmuş!.

— Mehmetçiğe askerlik ne de yaraşmış!.

— Mehmedi Osman paşa yanına almış!.

Mehmet, ihtiyarların ve büyüklerin ellerini öpüyor, onlar da çocuğu alnından öperek:

— Aferin oğlum.,

— Maşallah... Tosun gibi bir asker olmuşsun..

— Hele hele şu pehlivan Mehmetçiğe bak.. Ne de şanlı asker olmuş!.. Diyorlardı. Mehmedin arkadaşları ise, onunla kucaklaştıktan sonra, Mehmedi, imrenerek seyrediyorlardı.

Mehmet de onlara filintesini, süngüsünü, ekmek torbasını, fişekliğini, asker çarıklarını gösteriyordu.

Mehmetcik yorgundu. Ali çavuş, onu her gün üç dört saat atına bindirmişti ama, uykusuzdu. Arkadaşları onu, eve kadar götürdüler. Mehmedi bağrına basan analığı, çocuğun karnını doyurduktan sonra, anbardan çıkardığı tertemiz örtüler, yastık ve yorganlarla bir yatak serdi. Mehmet:

— Anacığım... Üstüm başım toz toprak içind... Ben bu temiz döşeğe giremem!.

Dedi. Analığı bu sözden bir şey anlamadı. İnsan yatağa soyunur, yüzünü, elini ayağını yıkar öyle girerdi. Mehmet gülümsedi:

— Anacığım... Ben askerim artık... Soyunmak için emir almadım... Bir yer göster de esvabımla uzanayım...

Diye ilâve etti ve sadece çarıklarını çıkarıp elini ayağını yıkadı, başını kuyu tulumbasının altına tutarak yıkadı.

Analığı :

— Ben ne güne duruyorum oğlum... Benim işim gücüm ne, oturur yine yıkarım... Allah bana çok şükür tosun gibi bir asker evlât verdi... Haydi bu temiz döşeğe gir... Temiz temiz uyu... Dinlen.

Dedi. Mehmedi bağrına basarak, onun ayrı kara gözlerinden, penbe yanaklarından, temiz alnından öptü, kokladı.

Çocuk yatağa uzanır uzanmaz gözleri kapanıyordu. Fakat aradan yarım saat geçmemişti ki uykusundan, fırlayarak uyandı. Etrafa kulak verdi. Yanılmıyordu. Plevne içinde borular çalıyor, askere «toplan!» emrini veriyordu. Küçük Mehmetçiğin, çarıklarını giyip palaskasını kuşanması iki dakikalık bir şey oldu. Aansının elini öptü ve Osman paşanın karargâh yaptığı eve doğru koştu. Ali çavuş kendisini bekler buldu. Bu merd askeri:

— Ben de seni gözlerdim Mehmet... dedi... Düşman göründü... Cenk var...

Osman Paşanın kolordusu, Plevnede henüz dinlenmeğe başlamıştı ki, gözcüler ve ileri karakollar, Plevnenin şimali şarkisindeki tepelerde düşmanın kuvvetlerinin göründüğünü haber vermişlerdi.

Osman paşa ordusu, yarım saat içinde, Yanık bayır ve Opanej tepelerini tutarak kuvvetli müdafaa noktalarını kurmuş bulunuyordu. Düşman, bu 7 temmuz perşembe günü Plevneye saldırmadı. Plevneyi bir ay şeklinde sarmakla günü geçirdi. Opanej ve Yanıkbayır tepelerini top ateşine tuttu.

Mehmet, o günü, paşanın şehir içindeki karargâhında, otp seslerini dinliyerek heyecanla geçirdi. Gece tufanı andıran bir yağmur boşandı. Tek tük tüfek seslerinden başka bir şey işitilmedi. 8 temmuz cuma sabahı, Ruslar şafakla beraber top ateşine şiddetle başladılar. Bir aralık, Opantej tepesinde, bir iki dakika süren bir tüfek patırdısı işitildi. Bu tepenin şarkındaki tepelerin Türk müdafaası karşısındaki eteklerinde beş düşman taburunun derin kol halinde ilerilediği görüldü. Arazi dalgalıydı. Geceki müthiş yağmur ile toprak, tutkal gibi çamur olmuştu. Bizim asker yorgun ve uykusuzdu. Fakat Opanej tepesini tutmuş olan Mehmetciklerin sarsılmaz imanı vardı. O iki tepe arasındaki dere içinde, göğüs göğüse müthiş bir süngü cengi oldu. Düşman nihayet kaçmağa mecbur edildi. Mehmet, kasara ve süngü şakırtılarını, gülle uğultularını, şarapnel vızıltılarını, bizimkilerin «Allah Allah» ve Rusların «horra, horro...» seslerini işitiyor, yerinde duramıyordu. Bu sesler, gittikçe de uzaklaşıyordu. Ali çavuş Mehmedi bağrına basarak:

— Mehmet!.. Mehmet!... Düşman kaçıyor... Muharebeyi kazandık!... diye bağırdı. Hakikaten, düşman, Plevne üzerine yaptığı bu ilk hücumda ummadığı bir kahramanlıkla karşılandığını görünce, ağır kayıplar vereerk kaçmağa başlamıştı. Osman Paşanın Plevne ordusu ilk zaferini kazanmıştı.

Osman Paşa, bu zaferden sonra bir atlı keşif kolu çıkardı. Düşman, 17 cephane arabası, 300 çadır, ve sayısız tüfek veasir eşya bırakmıştı.

(Arkası var)

KAZANANLAR

37 İNCİ SAYI BİLMECENİN
ÇÖZÜLÜŞÜ
«ORDULAR İLK HEDEFİNİZ
AKDENİZ»
idi.

KAZANANLAR

1 — Erdoğan Tözge, Gaybi mahallesi Haç Baki sokak No. 30 Menemen: 2 — Turgut Yazcoğlu Park karşısı Karaosman sokak No. 3 Adapazarı. 3 — Perihan Önder, Cümhuriyet ilk okulu Sınıf 4/ç No. 306 Samsun. 4 — Cevdet Şemis, şeker fabrikasında tesviyeci Alpullu.

BİRER KÜÇÜK HEDİYE KAZANANLAR

5 — Tekin, Uyanık oğlu mahalesi Ertuğrul sokak No. 2 Kayseri. 6 — Lâmia, Çeşmemeydanı caddesi Avcılar sokak No. 4. Adapazarı. 7 — Mustafa, Gazi paşa ilk okul 4/A No. 587 Adana. 8 — Osman Kâmil Ebubekir mahallesi Gündiğdu caddesi No. 63 Edremit, Havran. 9 — Nihat, orta okul S. 1/B Noö 115 Kastamonu. 10 —Mücahedettin Bulayır ilk okul S. 2 No. 147 Gelibolu. 11 — Oğuz Atatürk erkek ilk okulu S. 3/B No. 584 Ankara. 12 — Suphi, Necatbey ilk okulu S. 5/D No. 1292 Ankara. 13 — Atillâ, Millî Müdafaada inşaat dairesinde kısmısım 2 âmiri Şevket oğlu Anka ra.14 — Handan, belediye kâtibi Mehmet Üzeroğlu Dverek. 15 — Mehmet, İsmail Gökçe yannda Havran, İsparta. 16 — Naim, Belediye zabta komiseri Besim oğlu Denizli. 1 7— Nazmi, bakkal Akif elile. Hadmköy. 18 — Mustafa, ilk okul S. 4 No. 26 Alpullu. 19 — İrfan, Namk Kemal ilk okulu sınıf 3 Nö. 162 Düzce, 20 — Hikmet Üsküdar 20 inci ilk okul S. 4/A İstanbul. 21— Tanjı. İç Cebeci Yazga nsokak Tanyalp apartman kat 1 Ankaar, 22 — Mahmut, Zübeyde hanım ilk okul S. 5 No. 16 İzmir - Bergama. 23 — Sıtkı 1 inci okul S. 4/A No. 524 Buca - İzmir. 24— Necati, Gaziler caddesi No. 335 Tepecik İzmir. 25 — Elter, Beyoğlu 44 üncü ilk okul S. 4/B No. 566 İstatnbul. 26 — Necmettin, Uzanlar mahallesi Sami sokak No. 19 Adapazarı. 27 — Dışhisar Yayçeken sokak No. 14 Ankara. 28 — Bülend, İbrahim Çelebi mahallesi İzmir Akhisar caddesi No. 232 Manisa. 29 — Refet, Kocamustafapaşa Canbaziye ma hallesi Yeniçeşme oskak No. 3/1 İstanbul. 30 — Guido, Taksim Abdullah oskak Zafer. Ap. No. 1/3 daire 4. İstanbul. 31 — Neriman, Delikli çınar Menteş sokak No. 7/99 Denizli. 32 — Recep Taşbaşında No. 22 manifaturacı Nuret taltepe Filiz sokak No. 52 Bakırköy - tin yanında Eskişehir. 33 — Zeki, Kar- İstanbul. 3 4— Sabahat, Beyoğlu 13 üncü İsmet İnönü ilk okulu S. 5/A No. 561 İstanbul, 35 — Kadir, terzi Selim oğlu Keşan, 36 — İhsan, orta okul S. 3/B No. 373 Edremit, 37 —Şeref, Kastmpaşa birinci orta okul S. 2/C No. 84 İstanbul. 38 — Şükran, İstiklâl mahallesi Yeni sokak No. 14 Bilecik. 39 — Hasan, Hoş nudiye mahallesi Kevgir sokak No. 399 Eskişehir. 40 — Ömer, Demirciler arasında Çilingir, Tarsus. 41 — Oktay, Fatih Kıztaşı Feyzulaah efendi sokak No. 13. İstanbul. 42 — Vural, Merkez ilk okul sınıf A/3 No. 280 Yalova. 43 — Neclâ, 5 inci orta okul sınıf A/P No. 240 Ankara, 44 — Orhan. İğneci mahal lesi Ceviz sokak No. 61 Isparta. 45 — Sami, Sivas caddesi No. 16 Malatya. 46 — Bekir, Balibey mahallesi Salih reis sokak No. 7 Malatya. 47 — Metin, Fatih Fevzipaşa caddesi No. 122 İstanbul. 48 — Neclâ. 5 inci orta okul No. 290 Ankara. 49 — Betgil, Ziraat Bankası Levazım şefi Hasan kızı Ankara. 50 — Turhan, Sarıyer postahane karşısı No. No. 30 İstanbul.

Bilmece

Bir kaza ve bir günün ismiyim. 2, 5, 7, 8 inci harflerim bir taşıt vasıtası; 5, 6 ıncı harflerim, Arabistanda bir şe ismi; 1, 2, 3 üncü harflerim Rusyanın ki devlet adamı; 6, 5, 4, 2 inci harfleri mangal eşyasından.

Doğru çözenler arasında 50 kişi armağan verilecektir.

DİKKAT:

1 — Çözülerinizi bilmece kuponunu la birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfı yapıştırmayınz.

3 — Üstüne yalnız (60) paarlk pu yapıştırınız.

4 — Adresi de şöyle yazınız: (Afacan 41 inci bilmece işyarlığı - Posta kutusu 617. İstabul).

Ülkü Kitap Yurdu
İstanbul

Tarzan Kitapları

Ülkü Kitapyuıdu tarafından çıkarılıyor

1 — Tarzan nasıl Tarzan oldu ? 2 — Tarzanın çocuğu. 3 — Tarzan ve Altın Arslan.

Bu kitaplar sırasile yakında çıkacaktır. Bekleyiniz.

Av Hikâyeleri:

Cambazhane Kaplanı

Şehre *gelen* cambazlar ahalinin ağzını *açık* bırakmışlardı. İplerin üzerinde düşmeden yürüyorlar, ateş çemberinden yanmadan geçiyorlar, havada üst üste on kere taklak atarak sapasağlam yere iniyorlardı.

Fakat herkesi en çok şaşırtan, cambazlardan birinin büyük bir kaplanla yaptığı numaralardı.

Kaplan! Bu hayvanın sade adı bile insanın tüylerini diken diken ederken, bir adam çıkıyor, karşısına aldığı bu yırtıcı hayvanla, sanki bir kedi yavrusu gibi oynuyordu. Şaşılacak şey, değil mi?

Cambazın bu kaplanı terbiye ettiğini, küçükten kendisine alıştırdığını ve o maarifetleri öğrettiğini bilyorduk. Fakat ne de olsa kaplan yine kaplandır. Ya yanılır da adamın üzerine atlayıp onu parçalarsa?

Biz akşam cambazları görmeğe en çok kaplanı merak ettiğimiz için gitmiştik. Fakat, işini *bilen* ve herkesi uzun müddet merakta tutmak istiyen Cambaz, kaplan numarasını en sona saklamıştı. Onun, arkadaşları ile beraber ip üzerinde dolaşmasını, ateş çemberinden geçmesini seyrettik. Bunların hepsi meraklı şeylerdi. Fakat biz asıl *kaplanı merak* ettiğimiz için bunlardan pek o kadar zevk alamıyorduk. Nihayet, sıra kaplanın maarifetlerine geldi.

Sahnenin dibindeki perde kalktı. Oradan büyük bir kafes göründü. Kaplan, bu kafesin içinde, ellerini uzatmış, yatıyordu. Perde açılınca önce şaşkın şaşkın, sonra kızgın kızgın baktı. Ağzını açtı, acı acı gürledi.

O zaman cambaz gitti, kafesin kapağını açtı ve:

— Gel bakalım, Ateş! diye çağırdı.

Kaplanın adı ateş'di. Fakat adını bilmiyor gibi görünüyordu. Cambaz üstüste bir kaç defa çağırdığı halde, hayvan yerinden kıpırdamıyor, sadece ağzını açıp korkunç korkunç bağırıyordu.

Belki bu da bir numaradır dedik ve bekledik.

Artık sabrı tükenen cambaz:

— Anlaşıldı, dedi. Bizim kaplanın bugün inadı üstünde. Biz de zora başvuracağız...

Bunları söyledikten sonra kamçısını çekti ve kafesin içine, hyvanın yüzüne doğru bir salladı.

Kamçının sallanması ile hayvanın kafesten dışarı fırlaması bir oldu. Biz hepimiz korktuk:

— Ay! diye haykırdık.

Kaplan adamın üzerine atılacak ve onu parçalıyacak gibi bir hal amıştı.

Fakat cambaz hayvanı uslandırmasını biliyordu. Kamçısını havada bir iki kere sallıyarak kaplanı korkuttu ve yırtıcı hayvan, sanki dünyada kendisinden de zorlu insanlar bulunduğunu düşünüyormuş gibi, boynunu büktü, oturdu.

Cambaz, hayvanın uslandığını görerek sevindi ve ellerini uğuşturarak, numaraları yapmıya hazırlandı.

— Haydi, Ateş! ilk maarifetini göster bakalım... Bir.. iki.. üç!...

Kamçı tekrar havada şakladı.

Fakat şaşılacak şey! Kaplan yerinden kımıldamıyordu.

Kamçı bir daha şakladı: Kaplan, başını kaldırdı, öfkeli öfkeli baktı ve:

— Hırrrrrr diye homurdandı.

Cambaz üçüncü defa kamçıyı şaklattı. O zaman kaplan yerinden fırladığı gibi...

... Cambazın üzerine atıldı.

Hayvanın pençeleri arasında arkası üstü yere serilen cambaz, boğuk bir sesle:

— Ay! Ay! diye haykırıyordu.

Bütün seyirciler ayağa fırlamıştı. Bunun artık numara olmadığını anlamıştık. Cambaz, hayvanın pençeleri arasında inliyordu. Avını kıstırdığını gören canavar hayvan, ağzını açmış, keskin dişlerini boynuna geçirmek üzere idi.

O zaman bir tabanca sesi duyuldu: Seyirciler arasında kendine güvenen iyi bir nişancı, tabancasını çektiği gibi hayvana ateş etmişti. 4 kurşun kaplanın ensesine saplandı ve onu cansız bir halde yere serdi.

Hayvanın gevşeyen pençeleri arasında baygın bir halde kurtulan cambaz, koşuşan arkadaşlarının yardımı ile kalktı ve perde kapandı.

Eğlenceye geldiğimiz cambazhaneden, heyecan içinde çıkıyorduk. O zaman, bu işin nasıl olduğunu öğrendik:

Meğer, cambazların iki kaplanı varmış: Biri terbiyeli kaplan, biri de henüz daha yetiştirilmemiş, vahşi bir kaplan. O gün bir yanlışlık yapmışlar: Terbiyeli kaplan diye öteki vahşi kaplanı getirmişler.

Bereket versin, seyirciler arasında iyi bir nişancı varmış... Yoksa zavallı cambaz oracıkta parçalanıp gidecekti...

Sahibi: ve Umumî Neşriyat Müdürü: Müessisi: M, Faruk GÜRTUNCA

Çıkaran Ülkü Kitap Yurdu Ankara Caddesi: No, 27

Basıldığı yer: Ülkü Matbaası

Doktor Faust
HAYAL ÜLKELERİNDE
İNANMAZSAN BENİMLE GEL MARGERİT. SARAYDA ÖYLE ŞEYLER GÖRECEKSİN Kİ ÖMRÜNDE UNUTAMIYACAKSIN
PEKİ, HADİ GEL GİDELİM..
EY MAĞARALAR KRALİÇASI! BURADAKİ DELİKANLILAR ARASINDA KİMİ BEĞENİYORSUN SÖYLE
ŞU SARIŞIN GENCİ BEĞENİYORUM. SİZİN ADINIZ NE?
TEŞEKKÜR EDERİM KRALİÇAM. BENİN ADIM FAUST.
MARGERİTİN SARAYDA GÖRDÜKLERİ..
ARKASI VAR